

PORTEM LA REVOLUCIÓ A EUROPA

#YouthRevolution

1. Eix econòmic. No volem una Europa dels mercats, sinó una Europa social, ecològica, redistributiva i del treball

Les **classes populars** de tot el continent, però especialment del sud d'Europa, portem massa temps **ofegades per les polítiques d'austeritat** que ens estan imposant des de l'anomenada Troika (el BCE, el FMI i la Comissió Europea) amb la connivència dels governs estatals i altres administracions com la Generalitat de Catalunya. Aquestes mesures s'estan duent a terme sense control democràtic i amb l'objectiu de garantir l'estabilitat dels mercats financers i maximitzar els beneficis de les grans empreses i capitals. Els rescats a la banca ens han fet acumular un deute públic il·legítim i l'estabilitat pressupostària que ens han imposat sense cap tipus de legitimitat democràtica exigeix retallades de la despesa pública insuportables i privatitzacions de patrimoni i serveis públics. Com a conseqüència, avui la **pobresa i les desigualtats estan augmentant** arreu d'Europa, i vivim un retrocés accelerat dels drets socials, laborals i democràtics conquerits en les últimes dècades. En definitiva, es tracta d'una ofensiva del capitalisme financer per privatitzar els beneficis i socialitzar les pèrdues una vegada més.

Cal capgirar la situació i **exercir el control democràtic** de les decisions econòmiques per a posar-les al servei de la majoria. Hem de deixar de rescatar els bancs per passar a rescatar a les persones. Hem d'abandonar un model basat en l'economia especulativa i el creixement il·limitat, per construir un nou model productiu que respecti el nostre entorn, que tingui en compte les necessitats de cura de les persones, i que garanteixi una vida digna per a tothom.

“Rescatem les persones, no els bancs. No a l'austeritat”

Les nefastes decisions preses pels governs europeus no fan més que certificar la tendència neoliberal que ha marcat la política econòmica de les últimes dècades a Occident. Una política econòmica que s'ha basat en la desregulació dels mercats (sobretot els financers), la privatització de recursos públics i la liberalització de molts sectors que abans quedaven protegits pels Estats o fora de la comercialització pel benefici. **Una política econòmica que ha causat un augment sense precedents de les desigualtats socials** i una gran inestabilitat financera que ha desembocat en la greu crisi mundial iniciada el 2007 i que encara patim.

Si des que Reagan i Thatcher van inaugurar el cicle de neoliberalisme als 80, l'Estat del Benestar ha anat minvant i les condicions de vida de la majoria de la població han estat cada vegada més precàries (i quan no, a costa de grans deutes personals), la resposta a la crisi en forma d'austeritat està acabant definitivament amb els dèbils pilars de la nostra imperfecta societat del Benestar (educació, sanitat i serveis socials) i amb els insuficients drets laborals i civils que tantes dècades de lluites han costat d'aconseguir. És més, les polítiques d'austeritat han agreujat les situacions personals que molta gent patia a causa de la crisi, i en comptes de donar-los cobertura social, les ha deixat pràcticament sense recursos per a poder viure i sobreviure, causant un increment brutal i injustificable de la pobresa, causant una **crisi no ja econòmica, sinó humanitària**, en la qual moltes persones i famílies necessiten suport immediat per tirar endavant.

Rescatant el sistema financer sense cap tipus de penalització ni contrapartida, els governs europeus s'han avingut a pagar la festa de l'especulació dels que han causat la crisi, socialitzant les seves pèrdues, compromentent i supeditant el patrimoni col·lectiu i la garantia pública als interessos d'una minoria. I després de que els Estats (és a dir, tota la ciutadania) hagin hagut de pagar la factura tan alta per tancar el forat del sistema financer, se'ns diu que l'Estat s'ha endeutat massa perquè "hem viscut per sobre de les nostres possibilitats" i que s'ha de retallar. Se'ns diu que ho hem de fer perquè sinó "els mercats" no ens prestaran diners. És a dir, que a més de pagar el gran deute del sistema financer, a sobre el propi sistema financer ens fa xantatge i pretén dictaminar en què ens hem de gastar els diners de tots i totes?

“Les polítiques econòmiques han causat un augment sense precedents de les desigualtats socials”

Que l'Estat del Benestar és insostenible és una afirmació rotundament falsa. El problema no és un sistema educatiu universal i públic que garanteix el dret al coneixement i a l'esperit crític, i l'accés de tothom a la millora de les capacitats personals per a un futur millor i una democràcia més reforçada. El problema no és un sistema sanitari universal i públic, que garanteix l'accés a la cura en cas de malaltia i a una vida saludable per tothom. El problema és el sistema capitalista. Aquest, que és desregulat, aconsegueix imposar-se antidemocràticament mesures d'austeritat en contra de la majoria de la població beneficiant les elits econòmiques i financeres. . Defensem un model productiu que posi al seu centre les necessitats bàsiques de cura de les persones i que no deixi fora el treball de domèstic

Que no hi ha alternativa a l'austeritat és una afirmació rotundament falsa. L'austeritat no és una obligació, és l'opció política de les elits financeres que volen seguir enriquint-se a costa de l'empobriment de la majoria. A Joves d'Esquerra Verda creiem que l'obligació primordial dels Estats i de la Unió Europea és garantir una vida digna a tota la ciutadania i redistribuir la riquesa des d'aquells que més tenen fins als que més estan patint. No acceptem que les classes populars haguem de ser esclaves d'un deute que no hem creat: primer rescatem a les persones.

Per això, **reclamem un nou model productiu i de consum per Europa.** Els models actuals són un pal a l'engranatge d'un necessari desenvolupament just i sostenible a nivell europeu degut al neoliberalisme inoculat gairebé a tota Europa i la indissoluble idea que el suporta: "minimització de costos, maximització de beneficis". Des de JEV plantegem una **alternativa socialment justa i ecològicament sostenible** que es sustenta sobre tres eixos principals: prosperitat sense creixement, model de producció al servei de les persones, sobirania alimentària i consum de proximitat.

La prosperitat sense creixement vertebrada aquest nou model i consisteix en abandonar la idea de créixer infinitament (ometent les externalitats negatives que aquest concepte comporta i les responsabilitats que se'n deriven), impulsada pel liberalisme i el productivisme. Cal adoptar la idea de viure millor amb menys necessitats materials imposades per la indústria; respectant el clima, els ecosistemes i la pròpia humanitat. No es pot créixer infinitament en un món que és finit.

Per tant, hem de reconduir un model de producció que està al servei del capital cap a un nou **model de producció al servei de les persones**, això vol dir: foment del cooperativisme, increment de les xarxes de promoció per la creació d'ocupació pública i de qualitat, control democràtic i transparència sobre el sector públic i privat, iniciació del procés d'extinció de paradisos fiscals a Europa, immersió en les polítiques de protecció mediambiental a tot el territori europeu. Hem d'establir la legislació pertinent per tal de protegir unes condicions laborals i uns salaris dignes que afavoreixin la conciliació familiar i redefinir les relacions laborals blindant els drets laborals i socials de totes les treballadores, així com la protecció social i la dignitat de les persones aturades. Lluitarem per eradicar les desigualtats en les condicions de treball i els salaris en totes les seves dimensions.

“Plantegem una alternativa socialment justa i ecològicament sostenible”

Volem introduir les idees de sobirania alimentària i consum de proximitat a tota Europa. La defensa de la sobirania alimentària significa fomentar la facultat de cada poble per definir les seves polítiques agràries d'acord amb objectius de desenvolupament sostenible i seguretat alimentària. Això implica protegir els productes de cada regió per tal de que la ciutadania pugui disposar d'aquests. Cal una reforma de la Política Agrària Comuna que protegeixi els petits productors locals i les persones treballadores del camp, i que lluiti contra l'explotació a la qual aquestes es veuen sotmeses per part dels grans latifundistes, aplicant mesures contra el dúmping (vendre per sota dels costos de producció – fiscal, laboral, medi ambiental...). I aquesta idea introdueix el concepte del consum de proximitat. Defensem aquest model ja que afavoreix els circuits econòmics locals contribueix a reduir la petjada ecològica derivada del transport i configura un punt de trobada i cohesió social.

Això no serà possible sense un **nou model energètic**. Per convertir-lo en realitat en cal aplicar el principi, reconegut en les constitucions i principis de la UE, que **l'energia és un bé públic** que ha de ser accessible a tota la ciutadania i que com a tal no pot ser objecte d'apropiació ni d'especulació. En conseqüència, els poders públics han de vetllar perquè l'explotació de l'energia estigui sotmesa a l'interès general i per tant regulada perquè no afavoreixi l'acumulació de capitals privats.

Per garantir aquest principi, hem de democratitzar la energia a partir de dues mesures: els sistemes energètics han de restar sota el protagonisme, d'una banda d'agents totalment públics que assegurin la gran generació, el transport i la distribució de l'energia per garantir l'aprovisionament energètic i d'altra banda per petits generadors particulars que configurin un complement de generació distribuïda i d'auto-consum. Les autoritats públiques reguladores han de vetllar pel bon funcionament del sistema evitant posicions d'oligopoli privat, de sobre retribucions d'algun dels actors del sistema o de greuge al interès col·lectiu vulnerant l'accés universal a l'energia, eradicant les actuals situacions de pobresa energètica de milers de famílies que no poden fer front al pagament d'un bé dret bàsic com l'electricitat. L'energia a Europa no pot quedar sotmesa a la voluntat d'uns pocs privats, hem de caminar cap a la sobirania energètica continental.

Per avançar cap un model energètic sostenible, cal que es combinin dues línies polítiques: per una banda la promoció de l'eficiència i l'estalvi energètic, la rehabilitació d'habitatges i la mobilitat

sostenible per disminuir el consum d'energia primària i de l'altra sistematitzar la utilització d'**energies renovables** especialment pel que fa a la generació d'energia elèctrica, caminant així cap al **progressiu tancament de les nuclears** i centrals tèrmiques o de creació d'energia mitjançant la cremació de combustibles fòssils i **guanyant sobirania energètica**. Aquestes dues línies polítiques han d'avançar de manera indissociable ja que l'una sense l'altra impossibiliten la consecució de l'objectiu. És per això que des dels Verds Europeus i els moviments ecologistes es demana que els objectius climàtics i energètics pel 2030 siguin més ambiciosos i s'aconsegueixi a la UE un 40% d'energia renovable.

“Cal promoure les energies renovables i el tancament de les nuclears per guanyar la sobirania energètica continental”

D'una banda, és un element clau **la reducció del consum d'energia** primària en el conjunt de la UE i això passa per promoure l'aïllament i l'eficiència energètica en qualsevol agent consumidor d'energia i la mobilitat sostenible. L'eficiència energètica ha de ser prioritària en la indústria ja que registre processos de grans consums d'energia però sobretot en el sector residencial i serveis. En aquest sentit, l'eficiència energètica pot reportar grans avenços en la reducció del consum d'energia primària en el sector residencial i en l'edificació en general. Aquest sector és prioritari ja que representa entre el 30% i el 40% del consum d'energia primària i té un marge de millora gran degut a les baixes condicions d'eficiència de l'edificació i dels equips energètics que s'hi troben. Per tant, els poders públics han d'incentivar via ajudes fiscals o subvencions, la rehabilitació d'edificis i la substitució d'equips energètics ineficients. A més, és imprescindible caminar cap un model de **mobilitat sostenible**, potenciant l'ús del transport públic i la bicicleta i altres mitjans no contaminants, en detriment del transport privat i alhora incentivant el desenvolupament de tecnologies alternatives a les de combustió per la mobilitat. A nivell de la UE, cal reformar la xarxa de trens TEN-T assegurant que aquesta cobreixi amb recursos públics europeus trams com el corredor del mediterrani però també que es faci amb criteri mediambiental, evitant per exemple projectes que posen en risc els Alps.

Caldrà establir un marc regulador estable que afavoreixi el desenvolupament dels **petits productors o auto consumidors** com a agents de generació distribuïda que acostin els centres de producció al consumidor final per tal de reduir les pèrdues en el transport i la distribució. Aturar els projectes de **fracking** també es d'absoluta prioritat.

Els incentius fiscals o subvencions econòmiques han d'estar finançades a través d'una fiscalitat verda que garanteixi que els agents contaminants paguin taxes pels seus nivells de contaminació. Aquest mecanisme aporta fons per la inversió en eficiència energètica i les energies renovables així com també penalitza els agents contaminants i per tant els incentiva a reduir els seus nivells de contaminació. Volem que es tendeixi amb què no es pugui comerciar amb permisos d'emissió de CO₂

L'aigua és vida, i per tant recuperar-la per a la ciutadania és una prioritat a Europa. Durant el segle passat a Europa han predominat els sistemes d'abastament públic d'aigua. Entorn un 70% dels municipis gestionaven directament l'aigua als anys 90, tot i que a casa nostra aquest percentatge disminueix fins al 20%. En aquests moments ens trobem en una dicotomia, d'una banda veiem que **la Troika condiona els rescats als Estats Membres a la privatització** de diversos serveis públics, entre ells la gestió de l'aigua, i de l'altra campanyes com la duta a terme per sindicats d'arreu d'Europa a través d'una Iniciativa Ciutadana Europea a favor de **l'abastament universal** i no regit per les normes de mercat tenen molt d'èxit (gairebé 2 milions de signatures) i alhora s'estan remunicipalitzant aquells sistemes que s'havien privatitzat en les dècades passades, amb exemples emblemàtics com el de París o Berlín.

En la gestió privada de l'aigua hi ha diversos fenòmens recurrents, un cop es privatitza el servei, s'augmenta desproporcionadament la tarifa que paga la ciutadania (sovint incomplint els acords de concessió), es perd qualitat en el servei, es posen en qüestió les condicions laborals dels i de les treballadores i es descuida l'impacte que la gestió pot tenir en el medi ambient. Aquestes constatacions contrasten amb la teòrica eficiència i inversions que hauria d'aportar l'empresa privada. L'argument de la Troika en pro de les privatitzacions és que ajuden a eixugar el deute de les administracions. És cert que suposa una entrada d'una suma important de diners per als governs en el moment de la privatització, diners que les administracions necessiten per a complir els objectius de dèficits marcats per Brussel·les i per l'Estat Espanyol, però no podem obviar que cap empresa acceptaria una concessió en la que no pogués obtenir beneficis. Per tant, a llarg termini l'administració deixarà de disposar dels superàvits d'aquestes empreses que podien compensar dèficits en altres sectors. Si s'han d'obtenir beneficis de la gestió de l'aigua volem que aquests repercuteixin en el conjunt de la ciutadania. A més, Joves d'Esquerra Verda apostem per incrementar els recursos dels Estats no amb privatitzacions sinó amb la recuperació per part de l'estat de sectors claus i estratègics com l'aigua i l'energia així com amb sistemes fiscals progressius, justos i solidaris. Els països del sud d'Europa tenen sistemes fiscals on ser ric surt molt barat, amb tipus impositius febles per al Capital, i reclamem convergir amb països del centre i el nord d'Europa.

“La Troika reclama privatitzar la gestió de l'aigua, condemnant a factures més costoses per a una ciutadania cada cop més empobrida”

L'ONU reconeix que el dret humà a l'aigua és indispensable per viure dignament i condició prèvia per a la realització d'altres drets humans. Joves d'Esquerra Verda considerem que la responsabilitat de la prestació d'aquest servei, per la seva naturalesa bàsic i fonamental, correspon exclusivament a les institucions públiques. **Per això reclamem que l'aigua sigui gestionada des de l'esfera pública** i amb la participació i el control de la ciutadania prenent com a guia la Directiva Marc de l'Aigua. L'aigua és un bé i no una mercaderia.

D'altra banda, la crisi ha exposat una important esquerda en la Unió Econòmica i Monetària: la **incapacitat de governar els sistemes financers**. Ens trobem en una situació on s'ha assolit la unió monetària (malgrat la desigualtat de capacitat adquisitiva dins de la zona euro), però la unió bancària i la unió fiscal que haurien d'acompanyar aquesta unió monetària estan molt lluny de ser assolides.

La unió bancària és el primer requisit per crear una zona monetària justa. Actualment cada país té la seva pròpia normativa bancària. Per exemple, l'Estat espanyol està avui assumint en solitari la recapitalització de la banca perquè els sistemes bancaris estan encara concebuts com sistemes de responsabilitat nacionals, no europea. En tant que els bancs són entitats de crèdit i creadores de diner, no té sentit que existeixin diferents organitzacions reguladores del sistema financer si comparteixen una única moneda. S'han d'unificar les normes per evitar desequilibris com la fuga de capitals dels bancs espanyols cap a altres bancs (de la mateixa zona monetària!) perquè són percebuts com a més segurs. **Necessitem un únic organ supervisor i un únic marc regulador** per a totes les institucions financeres europees, amb un únic fons de garantia de dipòsits que sigui extensible a tots els bancs d'Europa. D'aquesta manera, s'evitaria la condicionalitat política en forma de reformes antisocials que implica el rescat a la banca, així com el traspàs del deute bancari privat al deute públic pagat per tots els contribuents.

No podem concebre, però, una unió bancària sense una unió fiscal. Un sistema comú bancari amb hisendes nacionals implicaria una lluita entre els Estats per **veure qui baixa més impostos i així atraure capitals**, i aquestes lluites sempre perjudiquen negativament l'Estat del Benestar: es

comença per una reducció competitiva dels impostos sobre les rendes del capital i sobre els beneficis de les societats mercantils; després venen les disminucions en els trams alts dels impostos sobre la renda i les grans fortunes (disminuint ingressos i augmentant el dèficit pressupostari); i com que el Pacte d'Estabilitat i Creixement obliga als països de la UE a reduir els desequilibris fiscals, països com Grècia o Espanya aprofundiran en el camí austericida per tal de retallar dèficit. El que necessitem, doncs, és tot el contrari: una hisenda europea forta que no imposi més retallades, sinó que incrementi els ingressos públics.

“La unió fiscal ha de ser una eina per evitar que els Estats competeixin abaixant impostos”

Què implicaria una unió fiscal? La unió fiscal suposa que els Estats de la Unió cedeixin la sobirania a favor d'una autoritat fiscal europea que decideixi les polítiques de recaptació d'impostos i el destí de les despesa pública. Amb una unió fiscal desapareixerien tant els problemes de redistribució interna del capital com els problemes estatals d'accés als mercats de deute públic, malgrat que en un primer moment s'hauria d'aconseguir que els països més rics cedeixin una part dels impostos que els pertocarien a favor dels països més endeutats. **Ha de ser una manera perquè els excedents fiscals dels països més rics es redistribueixin als països més pobres de la UE**, una solidaritat intraeuropea imprescindible per salvar el somni del projecte europeu. Necessitem una unió fiscal per tal que els Estats siguin forçats a convergir com a mínim cap al 45% d'impostos respecte al seu PIB —la mitjana de la UE—, i evitar que països com l'Estat espanyol recaptin menys degut a polítiques fiscals que beneficien les rendes més altes. Si això s'aconseguís, Espanya ingressaria més de 60 mil milions d'euros addicionals cada any. Aquest mateix és l'objectiu fonamental de la unió fiscal: que només amb una autoritat fiscal europea forta serem capaços d'obligar als capitals a pagar impostos, essent aquesta autoritat un braç inflexible que lluiti el frau fiscal.

Donat que el capital globalitzat i **els mercats financers tenen una capacitat d'incidència que sobrepasa les sobiranies nacionals**, Les polítiques econòmiques i financeres són cada cop més inútils i ineficaces. La sobirania nacional s'esvaeix, mentre que la sobirania supranacional europea necessita dotar-se d'instruments per tal de fer-se forta davant del poder del capital. La implantació de mesures econòmiques i fiscals progressistes, dirigides cap a la millora de les condicions de vida de les classes treballadores, depenen en bona mesura de la creació d'una vertadera unió monetària, bancària i fiscal, i de la capacitat d'un govern econòmic europeu per parar-li els peus al capital i fer que qui més té més pagui.

Però Europa també ha d'adoptar una òptica d'esquerres quan miri al Sud. La **política de cooperació al desenvolupament** de la UE és complexa ja que no deixa de ser la suma de les polítiques dels 28 estats més la de la pròpia unió, sotmesa als interessos de cadascun dels estats, sovint està, a més, sota els objectius d'altres polítiques exteriors com seguretat i comerç. La UE, en definitiva, en la majoria dels casos no deixa d'actuar com **una institució més al servei de l'extensió del capitalisme global**, causa de les desigualtats que la cooperació vol combatre, amb institucions com el Banc Central d'Inversions, que ha rebut nombroses crítiques per part de la societat civil (EIB Reform Campaign) per la falta de transparència i accés públic a les seves dades, els conflictes d'interessos dels seus membres, la manca de supervisió del desenvolupament dels projectes, l'absència d'una política compromesa en qüestions socials i mediambientals, així com per ser una institució no integrada dins l'organigrama de la UE. EL BCI utilitza bancs comercials d'intermediaris amb petits i mitjans projectes en els "Global Funds", fet que genera mecanismes d'especulació financera.

“La cooperació al desenvolupament no té sentit si Europa segueix essent comparsa del capitalisme global”

Des de Joves d'Esquerra Verda defensem **una cooperació transformadora, antisistèmica, que posi en contacte les diferents xarxes de resistència al capitalisme** i la globalització d'arreu del món, una cooperació que combati la desigualtat i també les causes d'aquesta, que aposti per un desenvolupament realment **respectuós amb el medi ambient**, per la sobirania dels ciutadans i ciutadanes arreu del món, pel respecte als drets humans i la cultura dels pobles. Per això defensem i hem de lluitar per un canvi de política de cooperació dins de la UE.

2. Eix Social. No volem una Europa neoliberal, sinó una Europa de la ciutadania

El Tractat d'Estabilitat i Creixement teòricament buscava garantir la solidesa de les polítiques fiscals a la zona euro. Però la crisi del 2008 va demostrar els límits d'aquest mateix. De fet, la mateixa ortodòxia econòmica reconeix que la governança de l'eurozona no va incloure el seguiment i la vigilància dels indicadors de competitivitat - la evolució dels costos ni dels preus nominals- ni dels desequilibris externs dels països de la zona euro, tampoc es van considerar els nivells de pobresa, el nivell de desigualtat, l'impacte ecològica ni altre indicador social.

L'establishment neoliberal que domina a la Unió Europea accepta que compartir una moneda única implica la cessió de sobirania fiscal cap a l'escala europea. Des de l'europesisme crític hem de dir que, si bé és necessari que hi hagi una autoritat fiscal europea forta i potent, el que no és acceptable és que aquesta autoritat es doblegui als peus del capital. Hem de preguntar-nos a qui, com i amb quina finalitat els Estats cedeixen la seva sobirania perquè ja hem cedit massa sobirania als mercats. Fruit de la crisi, també cal qüestionar la manca de democràcia en la integració política a nivell de la UE i la manca de solidaritat en la definició d'una "Europa a diverses velocitats". Per tant, cal apostar per una modificació profunda dels Tractats Europeus.

Des del europesisme d'esquerres no podem aguantar l'status quo actual, l'immobilisme no funciona a Europa. Tampoc acceptem que es continuï avançant de manera antidemocràtica a favor de l'austeritat i la mal anomenada "consolidació fiscal". És l'hora de construir realment una Europa social, a partir de processos democràtics i participatius, com una assemblea constituent europea.

El primer pas, cap a una Unió Política real que ens permeti salvar l'euro,, defugint i contraposant l'actual corrent europea de replegaments identitaris cap a la construcció d'una unió de transferència de recursos, entre les persones, més enllà de la seva nacionalitat. Cal tenir un mecanisme de redistribució de la riquesa en funció de les classes socials i no de les nacionalitats. Per això demanem la creació d'un fons d'amortització social que inclogui una prestació d'atur per persones en risc d'exclusió social. Aquest fons actuaria com estabilitzador automàtic i reduiria desequilibris, evitant a més les grans bosses de pobresa que actualment s'acumulen en molts estats de la UE

L'atur juvenil sempre ha estat més elevat que entre els adults en els últims anys, però des de l'inici de la crisi, la taxa d'atur juvenil no ha deixat de créixer, fins arribar a xifres desorbitades de màxim històric (un 39'4% dels i les joves catalans de 16 a 29 anys estan a l'atur i el 53'9% de 16 a 24 anys, segons l'Observatori Catalana de la Joventut del 2n trimestre del 2013).

Aquestes xifres ja ens indiquen els nivells de **precarietat i vulnerabilitat** en la que viuen molts joves a casa nostra i arreu dels diferents països d'Europa intervinguts per la Troika, que s'estén **més enllà de l'àmbit laboral**, afectant a altres aspectes de la seva autonomia personal, com la possibilitat d'emancipació, i destacant un increment de l'exili forçat a l'estranger a la cerca de millors condicions de vida per desenvolupar el seus projectes vitals.

“La precarietat de les persones joves va més enllà de la feina i ens força a l'exili”

El Fòrum Europeu de la Joventut ha assenyalat que l'atur juvenil no només afecta al desenvolupament personal i empitjora les oportunitats a llarg termini, exposant a la joventut a la pobresa i a la exclusió social, sinó que també impedeix que els i les joves contribueixin als desenvolupament general de la seva comunitat local, estatal i d'Europa.

Davant d'aquesta situació dramàtica que viuen molts joves arreu d'Europa, **exigim la creació d'una política europea concreta i compromesa**, per tots els Estats membres, per fer front als problemes de l'ocupació juvenil i per això demanem la implementació immediata de la Garantia Juvenil Europea entesa amb els següents paràmetres.

En primer lloc, establir unes prioritats, que han de ser:

- Garantir el dret de les persones joves a rebre experiències laborals, formació i cursos de reciclatge després d'haver perdut el seu lloc de treball o haver finalitzat l'educació reglada, en un període de temps de 4 mesos.
- Programa innovador que doni resposta coordinada per als i les joves sense feina i els que estan fora del sistema educatiu. Garantint una prestació econòmica per poder accedir a les diferents línies del programa.
- Augmentar l'experiència laborals de les persones joves, amb llocs de feina o pràctiques professionals. Augmentar la reincorporació als itineraris professionals i/o formatius

En segon lloc, garantir que aquestes polítiques vénen recolzades per uns fons concrets:

- La Garantia Juvenil Europea ha d'anar acompanyada d'una quantia monetària suficient, sense que computi al deute estatal i que sigui transferida a les administracions més pròximes per tal de concretar les polítiques d'ocupació més eficients en cada territori, sent els objectius bàsics la creació de llocs de treball i no la precarització dels i les joves.

A la vegada, establir uns criteris clars:

- Es beneficiaran totes les persones joves entre 16 i 29 anys, estiguin o no inscrits al SOC. La Garantia Juvenil ha de servir per arribar aquells que no estan inscrits a cap lloc.
- Es podran beneficiar totes les persones joves amb diferents nivells formatius.

Finalment, exigir un compromís institucional ferm:

- Per treballar conjuntament es necessari construir una xarxa formada pels actors públics i privats de l'àmbit de la joventut, la formació i la ocupació en el territori, com el SOC, Institucions educatives, Punts d'Informació Jove, Serveis Socials, etc.
- Cal un compromís dels governs europeus i dels socis a invertir en les persones joves d'arreu d' Europa e introduir garanties reals per a construir llocs de feina i de formació per a joves a l'atur.

Aquesta situació és especialment greu entre les dones. Des de Joves d'Esquerra Verda creiem que la construcció del projecte europeu no es pot entendre sense una aposta clara per la garantia de drets humans i una estratègia transversal que condueixi a la igualtat de gènere. Aquest ha de ser sens dubte un pilar fonamental del projecte europeu i és necessària una resposta contundent a escala europea i també internacional. Fruit del treball del grup dels verds al Parlament Europeu i l'eurodiputat d'ICV al grup dels verds , el Parlament Europeu ha tractat resolucions relacionades amb la temàtica dels feminicidis o la feminització de la pobresa. Ara ens cal agafar el relleu en aquestes temàtiques sistemàticament invisibilitzades i reivindicar que **la igualtat de gènere ha de ser un eix transversal a totes les polítiques de la UE**. Cal seguir visibilitzant el problema amb més contundència que mai, més ara quan la crisi ha posat la igualtat de gènere a la cua de les prioritats polítiques de l'agenda europea i estats com Espanya han retallat dràsticament la despesa

en aquest àmbit, com si fos un luxe que en temps de crisi no ens poguéssim permetre. Posar fi a l'austericidi i no relegar els drets fonamentals a un segon lloc és una qüestió de primer ordre per seguir creient en la Unió Europea. La igualtat de gènere és una lluita molt important que afrontem i aquesta passa també per **canviar tant les formes de fer i entendre la política com els processos de producció i reproducció de la societat**. Des de JEV creiem que els **tres pilars** fonamentals per continuar amb la lluita per la igualtat de gènere són:

“Cal una política que renunciï a ser còmplice de la violència masclista”

Eradicar la violència de gènere. Perquè la UE n'és còmplice per la seva inacció, que té un cost social que no podem tolerar, mata dones, dones que no van tenir la justícia al seu abast o els recursos necessaris per escapar la violència. Cal crear una autèntica estratègia de prevenció, protecció, assistència, reparació i cooperació a escala europea. Cal que la justícia funcioni per acabar amb totes les vexacions que pateixen les dones pel simple fet de ser dones i castigar totes les expressions violentes amb fermesa. Necessitem conscienciar a la població, educar en igualtat i resolució pacífica de conflictes, oferir reparació a les persones afectades i reinserció a les persones agressores. Perquè no és un problema que es dóna a les llars familiars, és un problema de dimensió pública, d'una cultura masclista la qual cal contestar d'arrel i cal posar tots els instruments de l'administració per combatre-la i garantir el dret de les persones a viure vides lliures de violència.

Revertir la feminització de la pobresa. Volem revertir les conseqüències que ens està imposant les polítiques neoliberals amb l'excusa de la crisi com l'augment de la precarietat, el retorn a les tasques de cura i assistencials, la temporalitat i en general, la feminització de la pobresa. Prou atur, prou precarietat i prou temporalitat. Apostar per unes condicions de vida dignes, per tenir vides que valguin la pena ser viscudes. Això es tradueix en un canvi de sistema, una denúncia continua de la brutal violència econòmica que produeixen les polítiques neoliberals i una lluita decidida contra la violència estructural i la reversió de les conseqüències d'aquesta crisi, que afecta especialment a les dones amb les contínues retallades i reformes legislatives com la reforma laboral o de les pensions. Apostar per la creació d'ocupació de qualitat que incorpori la conciliació familiar i social, la mateixa remuneració per treballs de mateix valor, garanties per accedir a tots els serveis públics i gaudir de períodes de maternitat i paternitat que facilitin la compatibilitat amb la vida privada, acabar amb totes les discriminacions al mercat laboral i posar en valor la feina invisible i no remunerada.

Portar els drets sexuals i reproductius a Europa. Cal seguir reivindicant més que mai els drets de les dones i treballar per eliminar la violència estructural del sistema, més encara quan la magnitud de les violències que afrontem resta invisibilitzada, s'eliminen recursos per lluitar contra aquestes i es volen negar drets com el de decidir lliurement sobre el propi cos de les dones, reduint les perspectives d'emancipació i empoderament, exercint un control polític inadmissible sobre el dret a decidir de les dones o un silenci còmplice davant la no resposta dels estats. No hi pot haver una democràcia completa ni el compliment dels drets humans sense el ple reconeixement dels drets i participació de les dones.

Els acords internacionals no poden quedar en paper mullat. L'accés a uns serveis sanitaris segurs, la llibertat de decisió i la salut de la dona han de ser pilars de la salut sexual i reproductiva. Qualsevol intent de regressió de l'actual llei a Espanya serà batallada a escala europea també. Perquè suposa una intromissió social i religiosa inadmissible. No es tolerarà ni un pas enrere en els drets de les dones i cal adoptar una actitud molt bel·ligerant, comptant amb el suport de moviments feministes i en favor dels drets humans d'arreu d'Europa.

L'educació ha de ser una eina per destruir les dinàmiques de desigualtat a Europa. Afavoreix la cohesió social, és una eina de participació i reflexió per a la ciutadania i forma individus de ple dret en una societat democràtica. La inversió en educació ha de ser proporcional a la seva importància. Per tot això, retallar en educació és retallar en el progrés dels estats i de les persones. Perquè l'educació compleixi les expectatives i exigències i formi ciutadans i ciutadanes lliures, crítics i feliços, ha de ser **propera a l'entorn, garantida en totes les etapes i democràtica.**

- **Propera a l'entorn** i que s'ajusti a les realitats territorials. Però l'educació no pot ser una eina per alimentar el mercat laboral. Per això l'oferta d'estudis no ha de venir donada per les exigències del mercat de treball, sinó que ha de complir la demanda de l'estudiantat
- Per **garantir l'educació en totes les etapes** s'ha de comptar, sobretot en els estudis superiors (universitats i formacions professionals), amb eines que permetin a l'alumnat accedir-hi. Proposem un sistema de beques progressives basades en els ingressos i el capital de cadascú. També dotar l'estudiant de beques salari per suplir les seves necessitats bàsiques, que tindria cobertes si hagués entrat al món laboral en lloc de continuar els estudis. Emplacem a la sectorial en el document a tenir un debat ampli sobre model educatiu per poder resoldre a la propera Assemblea Nacional de JEV .
- Apostem per una educació **democràtica i laica** en la qual la ciutadania participi activament.
- Apostem també per una educació en què s'inverteixi prou capital humà i econòmic com per garantir una educació inclusiva, en què que alumnes amb necessitats educatives s'integrin en grups ordinaris. A més rebutgem les escoles segregadores de sexes així com les subvencions públiques que puguin obtenir.

Demaneu mesures per aconseguir que l'educació adopti una visió global, l'elaboració de titulacions conjuntes entre les institucions d'educació superior dins la UE. Que els estudis superiors siguin inclusius i acullin tothom qui ho desitgi, que l'excel·lència no vulgui dir elitisme i competència, sinó una gran qualitat en l'educació i la investigació.

“La UE ha qualificat les polítiques de Wert cap a l'ERASMUS de deixalla [rubbish]”

Pel que fa a l'**ERASMUS**, permet que qui en gaudeixi compti amb una formació única a nivell vital i intel·lectual. Les beques ERASMUS han d'estar a l'abast de tothom perquè no només les persones amb més recursos puguin gaudir d'aquesta experiència. Les mobilitzacions socials en contra de les retallades que ha plantejat el govern del Partit Popular a l'Estat Espanyol (disminució de la quantia de les beques i dels mesos durant els quals els i les estudiants rebran l'ajuda) posen de manifest que la ciutadania coneix i valora aquest servei. També la Unió Europea ha qualificat la política de Wert en relació a les beques ERASMUS de deixalla. Des de Joves d'Esquerra Verda ens oposem a qualsevol mesura que suposi que algú que desitgi realitzar una estada fora no pugui per raons de la seva renda i exigim que la **UE eviti que cap persona en quedi exclosa.**

Desde JEV apostem per un model de **sanitat pública**, de qualitat i gratuïta, donat que la salut de cadascú no pot entrar en les dinàmiques de competència empresarial en que es perden de vista les persones, i que garanteixi condicions laborals dignes pels treballadors i treballadores del sector sanitari. // Apostem per un sistema universal que no exclogui persones per raons de nacionalitat, ja que es tracta d'un dels drets fonamentals més fonamentals. Creiem que cal seguir ampliant la cobertura primària per tal de fer campanyes de prevenció i detecció precoç, que milloren significativament els pronòstics i les condicions de la població de manera més directa. De la mateixa manera, creiem que cal dispensar medicaments genèrics com a mesura d'estalvi que no altera l'atenció sanitària. // Entenem que la salut no només es juga en la inversió sanitària, sinó que hi influeixen multitud

Una altra clara agressió que ha patit l'Estat del Benestar a causa de les polítiques austericides imposades per la Troika són les reformes dels sistemes de **pensions**. Les reformes que s'estan imposant als països membres suposen la privatització d'un sistema que fins ara, assegurava un envelliment mínimament digne per a totes les persones treballadores. La seguretat social, fons independent que s'alimenta de les cotitzacions dels treballadors i treballadores del moment les quals paguen les pensions a les persones jubilades, va sorgir fruit del pacte social entre el moviment obrer i la patronal, assegurant així unes condicions vitals dignes.

Com ja hem dit, aquest pacte social que va permetre la construcció l'Estat del Benestar està essent aniquilat per la Troika i les seves polítiques neoliberals, atès que recomana la privatització o semi-privatització de les pensions amb l'argument que el sistema no és sostenible per les arques públiques. Així proposen models com el suec, que es resumeix que cada persona es paga la pròpia pensió en base la quantitat aportada durant els anys treballats i es distribueix segons els anys de vida que queden en funció de la mitjana d'esperança vida, o models de privatització total, fomentant les pensions privades com a productes d'inversió financera.

El sistema de seguretat social és una institució consolidada i legitimada socialment que depèn de quants diners es recaptin, per tant és una qüestió d'ingressos i no pas de retallades, per tant, com més persones treballin, i en més bones condicions, més cotitzacions hi haurà i més elevades seran. Altre elements a tenir en compte per a la sostenibilitat del sistema és crear una fiscalitat més justa i també augmentar la natalitat impulsant polítiques públiques de conciliació familiar per tal que les dones en edat de tenir criatures les poguessin tenir sense renunciar a oportunitats laborals o a tenir una vida més digna. Finalment, és imprescindible combatre la irresponsabilitat que suposa instigar un conflicte intergeneracional inexistent: les retallades a les persones pensionistes actuals no garanteixen res a la joventut d'avui.

D'altra banda, Joves d'Esquerra Verda seguim parlant de migracions. **Les migracions internacionals son una conseqüència** de la desigualtat geogràfica i de l'espoli de recursos dels països subdesenvolupats, els mitjans de producció, la pressió demogràfica i els conflictes a escala planetària. El dret a migrar ha estat criminalitzat mitjançant la construcció de la figura del "immigrant irregular". **La Unió Europea ha tractat d'evitar l'arribada de ma d'obra externa blindant les seves fronteres** externes amb mecanismes de seguretat que sempre deixen escletxes obertes per incorporar mà d'obra precària i explotada al mercat laboral. Això ha segmentat la classe treballadora, destruint la dignitat i els drets humans d'una part, els migrants "irregulars", els quals viuen en situacions d'exclusió mentre des de les ideologies del racisme de l'extrema dreta se'ls acusa de ser els causants i no les víctimes de la crisi.

La principal mesura legislativa de la UE sobre migració es **la Directiva del Retorn**, aprovada el 2008 per una majoria conservadora i liberal, amb esmenes per part dels socialistes. Aquesta mesura, que cada estat pot adaptar a la seva realitat, implica l'expulsió de la UE de migrants extracomunitaris, l'internament en un CIE, la prohibició de reingrés per 5 anys, així com la repatriació de menors d'edat si la seva família es troba al país d'origen.

“La política migratòria de la UE es resumeix en reclusió, expulsió i mort. Exigim una política de plena ciutadania”

La cara més dramàtica d'aquesta política son les **morts que es produeixen a alta mar**, especialment a les zones de Canàries, estret de Gibraltar, Sicília, Lampedusa i el Mar Egeu. Només durant l'any 2011 es van registrar més de 2.000 morts en aquests punts d'accés a Europa, degut principalment al naufragi d'embarcacions.

Un altre element de la política migratòria europea són els **CIEs** (Centres d'Internament d'Estrangers), nou dels quals es troben a Espanya i un a Barcelona, que poden comportar el reteniment de fins a 18 mesos per una falta tan sols administrativa, causant greus seqüeles psíquiques en els interns, anul·lant completament la dignitat i la identitat de la persona davant la burocràcia coercitiva de l'estat.

Davant això des de JEV proposem una política basada en la **Plena Ciutadania**, la construcció d'una subjectivitat política de la població estrangera, amb plena igualtat de drets, deures, oportunitats i capacitats objectives per exercir-los, superant el paternalisme per l'empoderament dels migrants com a protagonistes de la lluita social. Des de JEV reclamem el **dret a migrar**, així com també el **dret a permanència**, es a dir, a no fer-ho.

Des de JEV **proposem abolir la Directiva de Retorn, tancar els CIEs i eradicar totes aquelles polítiques frontereres que siguin contraries als drets humans**, garantir la universalitat de la sanitat i l'educació, executar polítiques específiques cap als col·lectius més vulnerables per combatre tota exclusió social.

En un altre ordre de coses, **l'art i la creació** són una part importantíssima de la societat. La cultura esdevé un element del tot necessari com a mecanisme d'expressió i com a tret identitari d'un poble o un conjunt de persones. És per això que és de vital importància donar **facilitats als joves artistes i creadors**, tot oferint beques i fomentat espais on puguin desenvolupar i fer créixer les seves obres.

La cultura, l'art i la creació assoleix formes diferents i és molt enriquidor conèixer-ne de diferents punts geogràfics. Una bona forma de facilitar l'intercanvi, el coneixement i l'enriquiment entre diferents artistes és apostar per **programes d'intercanvi entre països**. Per últim, l'art, l'expressió i la creativitat són aspectes que a nivell educatiu faciliten un major creixement de la persona, dotant-la de sensibilitat i empatia. Seria doncs important introduir l'art, l'expressió i la creació dins de l'àmbit educatiu com una matèria més, que es treballi de forma transversal per afavorir la proliferació d'uns individus més crítics, sensibles i empàtics.

D'altra banda, per a Joves d'Esquerra Verda, la defensa dels drets civils de **lesbianes, gais, bisexuals, trans i intergènere** (LGTBI) ha de constituir un eix dins de les polítiques per la igualtat. Per a JEV les institucions europees han de complir el ferm compromís de **combatre la discriminació** en base a l'orientació sexual i d'identitat de gènere, en conjunt i en cooperació amb agents i moviments socials. La Unió Europea ha de desenvolupar accions i programes transversals que tinguin com a principal objectiu la igualtat de tracte per a tothom en tots els estats membres. Per això, **des de Joves d'Esquerra Verda exigim:**

-Desenvolupar els **estudis necessaris** sobre l'amplitud de reconeixements de drets d'igualtat, no reconeguts fins ara en molts països de la Unió a les parelles del mateix sexe, com ara el matrimoni igualitari, la maternitat, la paternitat, adopció o custòdia de fills, l'exclusió de les definicions legals de família, entre d'altres.

-**Revisar els sistemes de protecció social** per tal d'avançar en el reconeixement efectiu dels dret d'igualtat. Així com garantir la protecció del col·lectiu LGTBI en tot el territori de la Unió.

“La UE ha de ser un subjecte actiu en la defensa dels drets LGTBI i actuar en conseqüència”

-Exigir a la Unió Europea la inclusió d'accions contra **la LGBTIfòbia** en els programes europeus d'intercanvi juvenil.

-Suport a la **informació i pedagogia** en tot el territori de la UE a través de la difusió dels temes relatius a la igualtat i la finalització de totes les formes de discriminació en relació a l'orientació sexual o la identitat de gènere. Revisió dels continguts sobre sexualitat a l'ensenyament.

-Impulsar el **compromís de la UE en l'àmbit internacional** i en la seva política exterior contra tota discriminació cap a persones del col·lectiu LGBTI que es pugui produir arreu. Concessió d'asil per a les persones immigrades per aquests motius.

-L'àmbit laboral europeu també ha de ser un àmbit de drets i, per tant, cal combatre qualsevol discriminació que pugui donar-se per orientació sexual o identitat de gènere en l'àmbit laboral o de selecció de personal en qualsevol país membre, amb especial esment al col·lectiu trans.

-Inclusió de la discriminació per motius d'orientació sexual i/o d'identitat de gènere als **Codis Penals** dels estats membres.

-**Retirada o denegació d'ajuts o subvencions** a entitats que per la seva ideologia o activitat incorren en qualsevol manifestació LGBTIfòbia.

-Impulsar una legislació europea que garanteixi el tractament de les persones que viuen amb el **VIH** a tot el territori de la Unió Europea i impulsar la cooperació internacional en relació a aquesta malaltia

-Vetllar per la supressió de qualsevol pràctica mèdica o de qualsevol altre tipus que comporti la consideració de la comunitat **LGBTI com a grup de risc**.

-**Dotar de fons públics** als principals moviments LGBTI i de lluita contra el VIH/Sida com a reconeixement del treball públic i social portat a terme i de les continuades aportacions a la societat i a les institucions europees, especialment en els Estats recentment integrats, i sobretot, per continuar amb la tasca informativa i pedagògica.

Tot plegat va molt vinculat, amb un altre fenomen. **Europa es víctima d'un gran auge de l'extrema dreta** tant al carrer com a les seves institucions, ja sigui de els grups que tracten disfressar-se de demòcrates, com el Front Nacional de Marine Le Pen a França, la FPÖ de Heinz-Christian Strache d'Àustria o PxC a Catalunya o bé de feixisme clàssic i sense complexos, que no s'amaga de lluir amb orgull una estètica totalitària i obertament nazi, expressant obertament el seu culte a la violència amb finalitats polítiques, el màxim exponent del qual és Alba Daurada a Grècia.

Aquest nou feixisme busca tan sols **vehicular el conflicte social envers els elements i col·lectius més dèbils** de la societat, principalment persones migrades, creant una guerra entre pobres en comptes de qüestionar el veritable origen de la crisi.

“El feixisme europeu pretén l'hegemonia al preu de sacrificar els més febles”

Davant d'això l'esquerra no pot mirar cap a una altre banda minimitzant el problema, ni tampoc assumir una versió moderada del seu discurs populista. Cal confrontar directament el seu discurs que disfressa l'exclusió social de conflicte entre cultures i identitats.

Cal bastir fronts unitaris, tant a les institucions com als moviments socials i polítics, per tal de combatre d'arrel els discursos xenòfobs que vehiculen el conflicte social envers les baules més dèbils d'ela societat.

Des de Joves volem impulsar **legislacions que sancionin les expressions i les pràctiques xenòfobes**, que no es financin partits obertament fixistes, que es persegueixi tota discriminació per motius d'orientació sexual, raça o gènere.

Defensar la memòria històrica apostant per la creació de subvencions, ajudes i programes de recerca de fosses comunes i suport als familiars de desapareguts.

3. Eix democràtic. No volem una Europa immobiliària dels estats, sinó una Europa dels pobles democràtica, oberta i on la sobirania resideixi en la gent

Les institucions europees estan actualment dirigides per la dreta més agressiva. Governant a favor dels **interessos dels mercats i no de les persones**, s'està aconseguint que la societat estigui cada cop més polaritzada, amb uns rics molt més rics i uns pobres cada cop més pobres. La dreta neoliberal, sota el fals pretext que la crisi deriva del dèficit públic i la despesa social, ha vist una oportunitat daurada en el context econòmic dels darrers anys i està aprofitant per fer realitat tots els seus objectius, desmuntant l'Estat del benestar i portant al límit les incoherències del capitalisme; aquesta tendència està radicalment oposada a procurar un benefici per a la ciutadania.

L'activitat conjunta que la Comissió Europea, el Banc Central Europeu i el Fons Monetari Internacional han dut a terme els darrers anys, s'ha convertit **en un joc d'extorsions i xantatges** als països membres de la Unió Europea que han tingut com objectiu instal·lar els seus ideals neoliberals en tots els nivells de la democràcia europea, fent modificar les constitucions dels estats o instal·lant-hi límits de despesa pública. La violència institucional aplicada sobre els països amb més dificultats econòmiques de la Unió per part de la Troika ha acabat provocant que la imatge que el conjunt de la ciutadania d'aquests països té d'Europa sigui inevitablement parcial i molt negativa.

“L'Europa neoliberal no ha tingut problemes a extorsionar els Estats més febles”

L'activitat de la Troika està avalada, firmada i orquestrada per les grans potències de la Unió, amb la dreta i la socialdemocràcia alemanya al capdavant, encapçalades per Angela Merkel. Els governs de les economies més fortes d'Europa, governades per la dreta i la socialdemocràcia, pretenen imposar un model d'austeritat a la seva conveniència i evitar en la mesura del possible haver de pagar per la crisi econòmica i, per tant, assumir la seva responsabilitat en la mateixa. I per fer-ho, en demostrat que no tenen problemes en asfixiar els Estats del sud, que són els que estan patint les conseqüències en major grau, proposant que la moneda única funcioni a dues velocitats o teoritzant sobre l'expulsió d'Estats de la Unió.

La deriva política europea protagonitzada per la **dreta neoliberal, en conjunció perfecta amb el PP i el PSOE a l'Estat espanyol i amb Convergència i Unió a Catalunya**, és el motiu de que es tanquin hospitals i es massifiquin les escoles per reduir despesa; que no s'inverteixi en ocupació i tinguem una de les taxes més altes d'atur de la història; que es perdin els avenços que s'havien aconseguit amb la lluita feminista i les dones hagin de tornar a les cases a cuidar de la gent gran per manca de recursos als serveis socials; que siguem una generació de joves avocada a l'exili.

Des de Joves d'Esquerra Verda creiem que **Europa és molt més que això**. Creiem que hi ha una manera de fer política europea orientada al benestar de la ciutadania, sense imposició de dèficits als Estats per invertir en despesa social. És necessària una auditoria del deute dels Estats per determinar quina part és legítima i quina no ha d'assumir la població, cal establir mesures realistes per la devolució dels crèdits que no impedeixin el creixement econòmic dels Estats.

“Es pot fer política europea democràtica i a favor del benestar. Apostem per l'auditoria del deute”

És moment de democratitzar les institucions europees, dotant de més poder decisor al Parlament Europeu, la cambra de representació de la ciutadania europea, que és l'única institució que permet una representació plural de les forces polítiques i, conseqüentment Pot posar fre al poder neoliberal instal·lat de forma antidemocràtica en la resta d'institucions.

Actualment, ens trobem en un dels moments en el que les institucions europees pateixen un major grau de **desafecció ciutadania**, degut entre altres motius a la seva falta de **democratització** i a la sensació de gran llunyania d'aquestes institucions per part dels ciutadans. Aquest procés de desafecció s'està convertint en un preocupant augment de l'escepticisme europeu en la majoria dels Estats membres de la Unió.

La participació ciutadana en el procés de presa de decisió dins l'àmbit europeu és molt escassa. Encara que des de l'entrada en vigor del Tractat de Lisboa al desembre de 2009 s'han produït alguns avenços en aquesta direcció, com la nova Iniciativa Ciutadana Europea de 2012, **queda molt camí per seguir perquè puguem parlar d'una Unió Europea plenament democràtica.**

Paral·lelament, la distribució de poder entre les mateixes institucions que formen el nucli dur del poder polític europeu es troben en una greu situació de debilitat del principi de separació de poders. La democràcia de la UE es basa en l'elecció directa dels diputats del Parlament Europeu i la legitimitat democràtica dels membres del Consell, els que, com a membres del Govern dels seus respectius països, són políticament responsables en el seu parlament nacional. La forta influència del Consell Europeu en la presa de decisions i la incapacitat del Parlament a presentar iniciatives legislatives, denoten la manca de democratització de la UE.

Des de Joves d'Esquerra Verda considerem que la Unió Europea necessita una reforma institucional integral per **dotar-la d'instruments i eines democratitzadores**, de tal manera que esdevingui **una unió més democràtica, igualitària i justa**. L'actual poder de la UE resideix principalment en tres institucions: el Parlament Europeu, el Consell i la Comissió. La Unió Europea pateix un greu dèficit democràtic, degut a que les competències atribuïdes al Parlament Europeu són força escasses i a la debilitat del principi de separació de poders. El Consell Europeu juga un fort paper en el procés legislatiu.

Des de JEV proposem:

- Introduir referèndums i plebiscits a escala europea.
- Estendre la presa de decisions mitjançant el procediment de codecisió i el vot per majoria qualificada en el Consell en tots els àmbits polítics.
- Introduir el dret del Parlament a tenir iniciativa legislativa.
- Permetre al Parlament dur a terme mocions de censura en contra membres individuals de la Comissió.
- La elecció del Govern europeu per part del Parlament.

EI BCE és una de les principals institucions econòmiques i financeres de la UE. Els seus objectius principals són assegurar l'estabilitat de l'euro (controlar la inflació), en els països membres de la Unió monetària, i assegurar la estabilitat del sistema financer, portant a terme una supervisió adequada dels mercats i les institucions financeres. El BCE treballa conjuntament amb els Bancs Centrals dels 28 països membres de la Unió.

Les polítiques fiscals i monetàries que ha dut a terme el Banc Central Europeu en els últims anys de la crisi, han conduït a agreujar les condicions del deute i del dèficit públic dels països perifèrics de la Unió. Les seves polítiques han estat dirigides a assegurar la rendibilitat de les inversions del

gran capital, enlloc de finançar polítiques dels Estats europeus per trobar sortides justes i solidàries a la crisi.

“Apostem per una Europa democràtica i un BCE al servei de la ciutadania”

Des de Joves d'Esquerra Verda considerem que s'haurien de portar a terme una sèrie de mesures per assegurar un BCE **públic, democràtic, ètic i social** al servei dels ciutadans:

- El BCE s'ha de sotmetre al control democràtic del Parlament Europeu
- S'ha d'autoritzar al Banc Europeu la compra de bons estatals per acabar amb l'especulació financera.
- El BCE ha d'exercir les funcions de banca pública per el finançament dels Estats membres de la zona.

La revolució democràtica ala UE exigirà **canvis en el sistema electoral** del Parlament Europeu. De cara a les properes eleccions europees del 25 de Maig a Espanya li correspondrà escollir 54 dels 766 diputats que hi ha al Parlament Europeu. A partir de llistes tancades amb circumscripció única, les ciutadanes i ciutadans majors de 18 anys podran escollir els seus europarlamentaris.

El procediment per a escollir **al president de la Comissió Europea** es bastant complex, ja que aquest no es escollit directament per la ciutadania. I es que el president es nominat pel Consell Europeu, el qual està compost pels 28 caps d'estat dels respectius països de l'UE. Un cop fet aquest pas, la persona nominada compareix davant del Parlament Europeu i exposa el seu programa per la UE que durà a terme durant els propers cinc anys. A continuació la persona nominada es sotmesa a votació, i si aquesta rep 376 vots favorables passarà a ser el cap de la Comissió Europea i membre del Consell Europeu (encara que sense dret a vot).

Des de Joves d'Esquerra Verda rebutgem aquest mètode per que el considerem poc democràtic ja que acaba responer a les voluntats nacionals. Per això reclamem que una figura tan important com es la del president de la Comissió Europea, sigui escollida pel Parlament Europeu, que és el legítim dipositaria de la representació política dels ciutadans i ciutadanes de la UE.

Aprofitant la revisió de la **lleï de protecció de dades** que s'està fent al Parlament Europeu, és el moment de donar un pas endavant i enfortir els drets de la ciutadania en aquest aspecte.

La legislació actual permet que les grans corporacions acumulin informació sobre els interessos i costums de tots els individus i la utilitzin en benefici propi amb objectius comercials. Aquesta informació es basa en l'activitat en xarxa enregistrada de les usuàries i els usuaris d'internet -per exemple, cada cop que es fa una compra online o es visita un lloc web-; però també de forma física -com quan s'utilitza una targeta de descompte d'un supermercat vinculada a una persona física-. La informació sobre aquestes dinàmiques és pràcticament nul·la, i no existeixen mecanismes per evitar que es produeixin.

Tota la informació personal compartida en xarxes socials com fotografies, contactes o comentaris també és sensible de ser recopilada per terceres parts no conegudes per la persona que utilitza el servei, i s'utilitzen per crear arxius i perfils, que serveixen per tenir una mostra social amb la qual realitzar estudis de mercat. Si una persona llegís tots els contractes de terminis de servei d'aquestes xarxes i de tots els programes que hi tenen accés, invertiria de mitja unes 250 hores a l'any. És un requisit absurd i poc transparent que està molt lluny d'oferir un servei de qualitat a les persones.

És necessària una **lleï de protecció de dades** que realment defensi els drets de les persones per sobre dels interessos de corporacions i grans empreses. Cal posar en marxa un sistema que sigui transparent, comprensible per a tothom i que ofereixi alternatives d'us reals.

En un altre sentit, no es pot deixar de banda la importància que els mitjans de comunicació tenen en la construcció d'una societat democràtica justa i igualitària. No es pot permetre que la crisi sigui l'excusa per retallar i privatitzar els mitjans de comunicació públics i per desregular el mercat privat i deixar-lo cada cop en mans dels poders econòmics.

Si parlem de democràcia a Europa no podem deixar de banda un concepte clau: **sobirania**. Des de Joves d'Esquerra Verda sempre hem apostat per un **concepte federal d'Europa**, que confronta clarament amb el model de gestió intergovernamental de l'Europa dels Estats.

En aquest sentit reclamem una **Europa federal i dels pobles**, basada en els principis de **solidaritat, subsidiarietat i pluralisme**.

Solidaritat entre ciutadania, municipis, regions i Estats, de dins i fora de la UE; subsidiarietat per tal de definir les competències i tasques dels governs i parlaments regionals, locals, estatals i europeu; i pluralisme per ser garant de la diversitat política, social, lingüística,... que és patrimoni europeu i tret definitori del nostre continent.

“No es pot truncar el dret a l'autodeterminació en el si de l'Europa dels pobles”

En una Europa dels pobles, els Estats nacionals han de deixar de ser els únics i principals protagonistes del procés de construcció europea. Cal cercar noves vies cap a la construcció d'espais de cooperació regional i internacional. En aquests espais, Europa s'ha d'obrir pas a la **sobirania compartida i al federalisme**. La hisenda i la fiscalitat europees serien una de les principals reivindicacions en aquest sentit.

Apostem per què les institucions europees acceptin l'ús ordinari de qualsevol de les llengües parlades en els territoris de la UE, per tal de fer efectiva la interlocució ordinària en llengua pròpia amb les institucions, com a manera d'apropar-les a la ciutadania i com a mecanisme per promoure l'ús d'aquelles llengües minoritàries o minoritzades. Cal esperar d'Europa la defensa dels mecanismes que cada regió consideri oportuns per tal de promocionar la seva llengua, com la immersió lingüística en el cas català, seguint els criteris recollits en la Carta Europea de llengües minoritàries o regionals.

Tant el nacionalisme exclouent com el neoliberalisme, ens han portat una globalització homogeneïtzada, per això reclamem un gran espai de democràcia capaç de situar el poder del poble en lloc que li pertoca. Creiem en una **ciutadania europea empoderada**, capaç d'assumir el lideratge de superar de les relacions de desigualtat dins la UE i al món, capaç de decidir sobre tots els aspectes de la seva vida.

Aquesta Europa democràtica també es veu condicionada per processos de presa de decisió opacs que es fan fins i tot d'amagat dels membres del Parlament Europeu. Ens referim al Tractat Transatlàntic per el Comerç i la Inversió (TTIP en les seves sigles en anglès) les negociacions del qual, entre els Estats Units i la Unió Europea, s'estan fent sense cap tipus de participació de les institucions democràtiques europees. A més, es tracta d'un Tractat que, ara per ara, suposarà introduir un mecanisme de solució de controvèrsies inversor-estat que permetrà als inversors estrangers eludir els tribunals nacionals i presentar les seves queixes directament als tribunals internacionals d'arbitratge, sovint compostos per advocats de les mateixes empreses. Si aquest pseudo tribunal conclou que les polítiques decidides democràticament poden reduir els guanys

d'empreses privades, aquest pot obligar a un govern a pagar milers de milions en danys i perjudicis, anteposant així, els interessos econòmics de les gran empreses i transnacionals a la sobirania popular dels Estats. És a dir, suposaria la limitació de la llibertat democràtica per legislar sobre assumptes socials, laborals, ambientals, de salut i financers, entre d'altres.

Defensar la democràcia fins al final, doncs, implica també la defensa del dret a l'autodeterminació. Qualsevol poble, i en nostre cas Catalunya, ha de poder decidir a partir de la seva sobirania com a nació si vol tenir un estat propi o si vol estar integrat en un altre i de quina manera.

Cal recuperar el somni d'Europa. De la victòria de les forces antifeixistes a la II Guerra Mundial van nàixer les esperances i les promeses de progrés social a Europa, que es van materialitzar parcialment en l'Estat Social i Democràtic de dret i en l'accés progressiu, tot i que insuficient, del conjunt de la població europea a unes condicions de vida dignes. Aquests avenços no van ser concessions il·lustrades de les classes dominants, sinó conquestes socials del moviment obrer organitzat als sindicats.

D'aquesta manera es va establir un **contracte social** entre el treball, el capital i els governs europeus que va dur a una època de conciliació social, en que un repartiment més equitatiu dels beneficis va permetre millorar les condicions materials de la majoria. Aquest contracte social es va començar a trencar amb la "Gran Divergència", fruit de la desintegració del projecte soviètic i la desmobilització de les classes populars. A les classes dirigents ja no els hi calia seguir pactant: els salaris van deixar de créixer amb la productivitat, conduint al enriquiment gradual dels més rics i l'empobriment dels més pobres.

A Europa, tant la dreta, amb el seu màxim exponent en Margaret Thatcher a Gran Bretanya, com la socialdemocràcia, anys més tard amb Gerhard Schröder a Alemanya, van liderar el **desmantellament de l'Estat de Benestar**, la desprotecció laboral dels treballadors i treballadores i la desregulació financera dels mercats. Totes aquestes reformes, juntament amb el pèssim disseny monetari de la zona euro, ens han dut a la situació actual, un moment històric a Europa marcat per les desigualtats econòmiques, la pobresa i un atur que ha arribat a uns nivells inimaginables. Europa és víctima avui d'un capitalisme global que desmantella drets i precaritza la vida de la gent.

“Dreta i socialdemocràcia són culpables de la ruptura de l'Estat del Benestar. Ens presentem com a alternativa”

Els governs europeus i la Unió Europea han afrontat la crisi amb l'objectiu únic de garantir l'estabilitat i els guanys dels mercats a costa de degradar i retallar en drets, posant en perill la idea mateixa d'Europa.

Malgrat tot això, la UE és l'espai econòmic políticament integrat més gran del món i on s'hi realitza el **50% de tota la despesa social global**. La desaparició d'aquest espai seria una tragèdia per a la ciutadania europea i tindria conseqüències globals: liquidaria l'únic entramat polític i institucional capaç de fer front al capitalisme salvatge.

És per això, que l'esquerra transformadora tenim avui el deure d'aturar la degradació del projecte europeu i obrir una **nova etapa reconstituent a Europa**. Davant la hegemonia neoliberal i l'auge dels populismes euroescèptics i de l'extrema dreta, l'esquerra no es pot permetre quedar al marge de la construcció d'una Europa social i democràtica, al servei de les classes populars. **Cal recuperar el vell somni d'Europa com a espai de drets i llibertats.**